

Inspirationskatalog
Lektiehjælp

FORORD

Såvel nydanske børn og børn, som er vokset op i Danmark, kan have vanskeligt ved at få den nødvendige støtte til lektier og skolearbejde i hjemmet.

Røde Kors har derfor i en årrække hjulpet skolebørn og -unge med lektier gennem frivillig indsats. Hver uge skaber frivillige lektiehjælpere landet over et trygt rum for børn og unge, som kommer for at få hjælp til at knække den tidlige læsekode eller de svære gymnasieligninger, at nyde et glas saftvand og spille et spil ludo med nærværende voksne eller bare for at få et kram. For lektiehjælperne er det vigtigt, at der er tid og plads til det enkelte barn.

De fleste steder sker lektiehjælpen i samarbejde med skoler, men vi har også gode erfaringer med at samarbejde med biblioteker og boligforeninger. I dette inspirationskatalog får du indblik i tre forskellige måder at drive lektiehjælp på. Kataloget kan inspirere frivillige på tværs af afdelinger, som enten allerede er i gang med aktiviteten eller som ønsker at komme det.

Ønsker I som afdeling at starte, udvikle eller gentænke lektiehjælp, er I altid velkomne til at kontakte jeres konsulent, som både kan støtte jer i processen og sætte jer i forbindelse med andre afdelinger, der kan inspirere med gode erfaringer.

God læselyst!

INDHOLD

- 4 HIRTSHALS:** LEKTIECAFÉ EFTER SKOLETID
HIRTSHALS SKOLE: LEKTIEHJÆLPEN ER OGSÅ
EKSTRA OMSORG

- 8 HAARBY:** LEKTIEHJÆLP I SKOLETIDEN
HAARBY SKOLE: LEKTIEHJÆLPEN ER GULD VÆRD

- 11 RØDOVRE:** LEKTIECAFÉ I EN BOLIGFORENING
BOLIFORENINGEN: GODT AT DE FRIVILLIGE OGSÅ
KAN HJÆLPE GYMNASIEELEVER

- 15 GODE RÅD** OM AT STARTE LEKTIEHJÆLP:
ERFARINGER FRA TRE LOKALAFDELINGER

HIRTSHALS

Tryghed og lektielæsning

I Hirtshals er lektiecaféen nærvær,
lektielæsning og hygge - i den rækkefølge.
Lektiecaféen foregår på skolen efter skoletid
i et loungeområde.

Der er dømt loungestemning på indskolingsgangen på den nyrenoverede Hirtshals skole. Her er bløde hyggekrede, barstole og et mylder af små børn, og fordi det er torsdag også en håndfuld ældre mennesker.

De ældre mennesker er frivillige lektiehjælpere. De kommer hver torsdag klokken 14, hvor de indtager dette hjørne af skolen med op til 24 børn.

På et bord har Kirsten Risager stillet lune boller og saftvand frem. Ingen af børnene går dog ombord i lækkerierne, selv om bollerne dufter lifligt.

“Først lektier, så mad og til sidst hygge. Det er vigtigt at have en fast struktur,” slår Kirsten fast.

Hun er leder af lektiehjælpen, som hun var med til at starte op i 2011. Det gik ikke helt gnidningsløst, men det vender vi tilbage til.

Børnene ville ellers hænge i bremsen

Børnene har allerede indtaget caféen og taget bøgerne op af taskerne. En af børnene er Phuong fra 5A. Hun sidder sammen med Jens Arne Nielsen.

“This is a clinic,” læser hun fra engelskbogen.

Phuong fortæller, at hun godt kan lide at komme i lektiecaféen.

“De voksne er rare mod en. Nogle gange spiller vi også spil. Det kan jeg godt lide.”

Jens Arne Nielsen er den ene af to mandlige lektiehjælpere. Han har været med siden starten i 2011.

FAKTA

Lektiehjælpen i Hirtshals

- Foregår efter skole hver torsdag fra klokken 14-16.
- Ni frivillige lektiehjælpere.
- 24 børn modtager hjælp. Heraf er 14 af dem tosprogede. Børnene går i 2. til 6. klasse.
- Børnene udvælges af klasselæreren. I øjeblikket er der venteliste.
- De frivillige hjælper især i matematik og dansk.

“Det er helt tydeligt, at vi hjælper børn, som ellers ville hænge i bremsen.”

“Yes!” lyder det fra Phuong, der lige har løst en opgave. Jens Arne Nielsen smiler.

“Det er jo løn i sig selv at være frivillig, når man kan se børnene lykkes.”

Kasketforvirring – frivillig eller lærer?

Lektiecaféens gode rygte har både nået forældre og elever, så der lige nu er venteliste. Men sådan var virkeligheden bestemt ikke i 2011, da lektiehjælpen startede op.

“Der kom ingen. Jeg kunne ikke forstå det, før en af lærerne prikkede til mig og fortalte, at tillidsrepræsentanten havde opfordret til, at lærerne ikke sendte eleverne i caféen,” fortæller Kirsten Risager.

Tillidsrepræsentanten på skolen troede, at de frivillige gik ind og tog lærernes arbejde.

“I en kaffepause på lærerværelset fortalte jeg, at caféen ikke var undervisning, men lektiehjælp og støtte.”

Herefter lagde Kirsten Risager en stak tilmeldinger til lektiecaféen på lærerværelset, og siden har der været godt fyldt op i caféen.

At misforståelsen opstod, forstår Kirsten dog godt.

“Jeg er jo selv tidligere lærer på naboskolen, så selv om jeg syntes, jeg var tydelig med min frivilligkasket, så var der andre, der stadig så lærerkasketten.”

I dag er der ingen tvivl om kasketter. Men Kirsten gør også en dyd ud af ikke at påtage sig opgaver, som man forbinder med skolen.

“Jeg tager ikke engang kopier. Det er der en fra skolens kontor, der ordner for mig.”

Tryghed og et kram

For Kirsten og de andre frivillige handler caféen allermest om trygheden.

“Nogle dage har de her børn allermest brug for et kram, og så er det det, de får. Men vi laver også lektier med dem, og jeg kan se en udvikling, fx at børn, der slet ikke havde en fornemmelse for, hvad det vil sige at læse lektier, at de efter noget tid selv begynder på lektierne, når de kommer til os. Jeg tænker, at vi giver børnene et lille skub, så de kommer gladere i skole hver dag.”

En af dem, der møder skolen med et smil, er Jasmin fra 4. klasse:

“Jeg kan ikke få hjælp til mine lektier derhjemme. Vi er også så mange – fire børn, en hund og fugle. Når jeg får lavet lektier her, så får jeg ikke skæld ud af min lærer, og faktisk så rækker jeg også hånden op i timerne.”

Navneskilte giver identitet

Nogle af børnene har hurtigt overstået lektierne, og en anden af lektiehjælperne, Sonja Østergaard, har fundet vendespil frem.

En af pigerne går rundt og deler boller og saft ud til børnene. De voksne får tilbudt kaffe eller te.

“Det er en eftertragtet tjans at være den, der deler ud,” fortæller Kirsten, der er nødt til at skrive ned fra gang til gang, så alle får lov.

Og det er blevet klart nemmere efter, at alle – både voksne og børn – er begyndt at bruge navneskilte.

“Nogle af de frivillige havde svært ved at huske navnene på børnene, og så blev det meget ‘dig der’ eller ‘du der’. Nu bruger vi hinandens navne, det betyder rigtigt meget. Det er vigtigt at have en identitet, og så skidt med, at vi siger nogle af navnene forkert ind i mellem.”

14 af de 24 børn i lektiecaféen er nemlig tosprogede, og det afspejler meget godt fordelingen på Hirtshals Skole.

Brændenældecake på syrisk

En af de tosprogede børn er Sindi fra 3.B. Hun kommer fra Syrien og har boet i Danmark i fire år.

“Lige nu er der ikke krig, men det begynder igen. Det ved jeg bare,” siger hun på en måde, hvor opmuntrende voksenord ikke er på sin plads.

Sindi er glad for at gå i lektiecaféen, for det er ikke altid, at forældrene kan hjælpe.

“Min far kan hjælpe mig med en del af tingene, men han går også på arbejde.

Kirsten sætter sig med Sindi og hører hende læse. Bogen “Magi i luften” har en del svære ord – hvad er egentlig en brændenældecake?

“Kender du noget af ordet?” spørger Kirsten.

“Kage kender jeg,” lyder det fra Sindi.

Og så forklarer Kirsten om den takkede plante, og at den stikker.

“Den kender jeg godt!” lyder det fra Sindi med et smil.

Nu er de to timer gået.

Et par af pigerne hænger her stadig. De får en ekstra bolle, inden Kirsten lukker skabet og sætter de tomme kaffekander i kantinen.

Døren er der en anden, der låser. Frivillige skal ikke have nøgler til skolen, mener Kirsten.

Det vigtigste er nærværet

Lektiehjælperne i Hirtshals har alle været meget aktive på arbejdsmarkedet, men nu er de alle på pension. Der er to lærere blandt de frivillige. Meldingen er, at du først og fremmest skal kunne lide at være sammen med børn – at tilbyde dem et roligt og godt sted at være.

Hirtshals Skole: Lektiehjælpen er også ekstra omsorg

“Lektiehjælpen er et fantastisk initiativ og tilbud til en skole,” siger Susanne Jacobsen, der er skoleleder og deler opgaven som kontaktperson med kollegaen og konstitueret skoleleder Mie Bach.

Mie supplerer:

“Lektiehjælpen er et frirum for eleverne. Jeg oplever, at eleverne glæder sig til det.”

Som kontaktpersoner er det dem, der sammen med klasselærerne koordinerer, hvilke elever, der skal tilbydes hjælpen.

“De er ikke de stærkeste elever rent fagligt, men man kan heller ikke sige, at de alle er svage fagligt. For en del af dem gælder også, at de har brug for lidt ekstra

omsorg – at blive set af en voksen. Jeg kunne unde alle børn denne rolige stund,” lyder det fra Mie.

De ansatte kontaktpersoners opgaver som bindeled:

- Koordinere tilmeldinger til lektiecaféen.
- De frivillige har frabedt sig direkte kontakt med skolen for udelukkende at kunne opfattes som frivillige. Derfor fungerer kontaktpersonerne også som informationsbindeled.
- Lægge tilmeldinger og andet information på skolens intranet. Det er den fælles kommunikationskanal til såvel forældre som lærere.

HAARBY

Fra fælles lektiecafé til individuel lektiehjælp

I Haarby på Fyn tilbyder Røde Kors individuel lektiehjælp som en del af selve undervisningen. Sådan har det været siden skolereformen. I begyndelsen savnede de frivillige det sociale samvær fra lektiecaféen.

Det er torsdag formiddag, og Karen Hjort laver matematik med tvillingerne Mahmoud og Rudin på ni år. De farvelægger en tegning med regnestykker. Børnene er flygtninge fra Syrien. Nu går de på Haarby skole på Fyn. Her får de og syv andre syriske flygtninge lektiehjælp. Børnene bor i byen, men har hidtil gået i modtageklasse i Assens. Nu er de langsomt ved at blive indsluset i den lokale folkeskole. Og her hjælper de 13 frivillige lektiehjælpere fra Røde Kors. En af dem er Karen Hjort.

Hun sidder alene med de to børn midt i skoletiden, og det er noget forholdsvis nyt på Haarby skole.

“Inden folkeskolereformen mødtes vi alle sammen i et lokale, hvor vi holdt lektiecafé. Vi spillede spil, drak saftvand og lavede selvfølgelig også lektier, men det var mere en hygge-aktivitet, fordi det var efter skoletid, og børnene var trætte. Nu handler det meget mere om det faglige. Vi er blevet lektiehjælpere,” fortæller Lise Michaelsen.

Hun er aktivitetsleder og sammen med Haarby Skoles ledelse og klasselærerne planlægger hun, hvilke elever der skal modtage lektiehjælp. Det er nemlig lidt en kabale, der skal gå op, fordi lektiehjælpen nu foregår i skoletiden. Der skal derfor både tages hensyn til, hvilke fag den enkelte elev har brug for hjælp i, og om den frivillige har tid til at hjælpe og tilbyde det særlige nærvær, som er så specielt for lektiehjælpen.

Mindre socialt – men mere tilfreds

Den enkelte lektiehjælper er for det meste kun tilknyttet

FAKTA

Lektiehjælpen i Haarby

- Foregår i skoletiden.
- 13 frivillige lektiehjælpere.
- 20 børn modtager hjælp. De går i 1. til 9. klasse.
- De frivillige hjælper ofte to timer eller lidt mere om ugen.
- Eleverne får individuel hjælp i udvalgte fag.
- Hjælpen tilbydes kun flygtningebørn og børn fra familienetværket.
- De frivillige hjælper især i matematik og dansk.

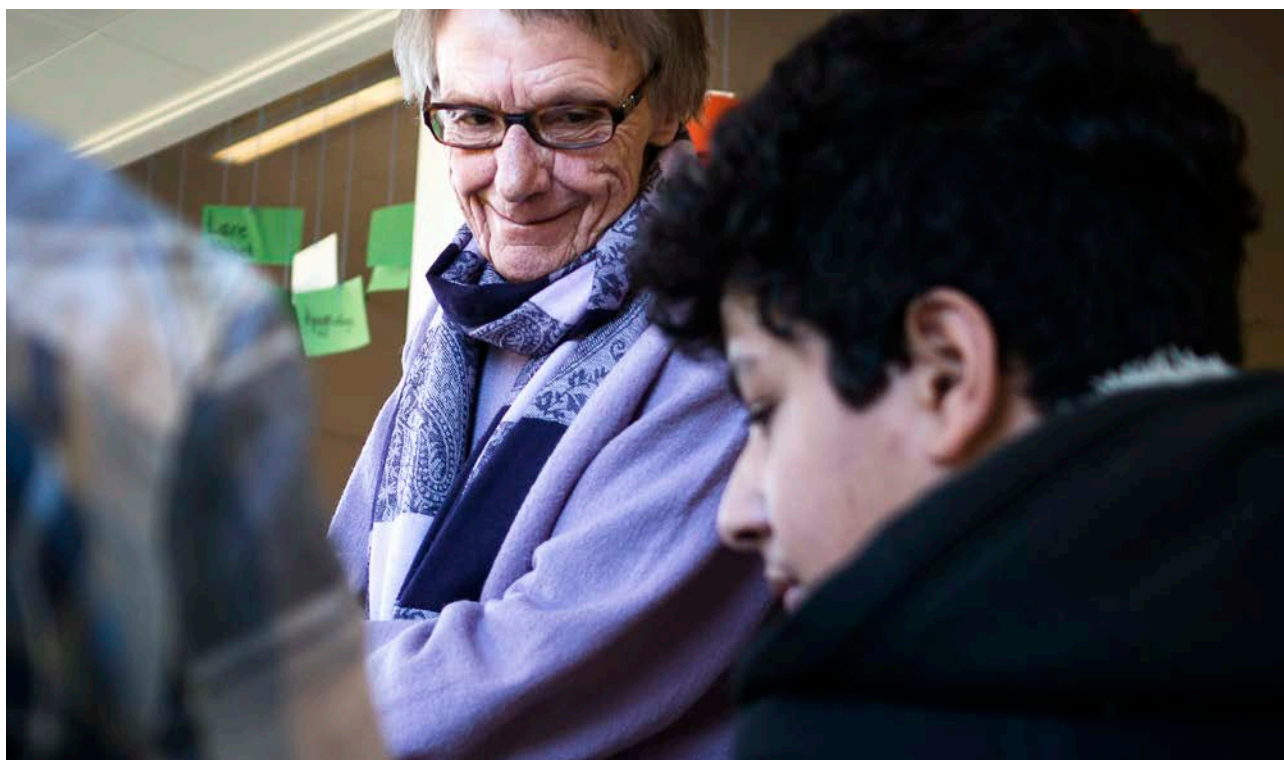
et par elever, som får hjælp i udvalgte timer. Enten sidder lektiehjælperen med inde i klassen sammen med eleven og hjælper løbende i undervisningen, eller også tager lektiehjælperen eleven med ud i fællesrummet og arbejder intensivt med en opgave, som læreren har stillet.

“Det var den daværende skoleleders forslag, at vi skulle lave lektiehjælp i skoletiden, og jeg vil sige, at en del af os var lidt tøvende over for det. En valgte helt at stoppe, men resten af os besluttede os for at prøve det.”

Her to år efter er meldingen fra Lise Michaelsen:

“Vi synes, det er ved at finde sin form.”

Karen Hjort peger på, at fordelene er, at hvor det førhen kunne være svært at finde ud af, hvilke lektier de præcis

skulle hjælpe børnene med, så er det nu helt klart, fordi læreren sætter dem i gang.

“Det giver en større tilfredsstillelse.”

Omvendt så savner Karen Hjort det sociale, som de frivillige havde sammen i lektiecaféen før.

“Jeg er her to timer hver uge, men jeg møder ikke nødvendigvis de andre frivillige. Det kan være lidt ensomt. Til gengæld er samarbejdet med lærerne rigtig tæt, og det kan jeg godt lide.”

Lise Michaelsen kan nikke genkendende til, at ændringerne har taget lidt tid at vænne sig til.

“Jeg kunne godt lide det før, men det bliver bedre og bedre. Og så skal man jo huske på, at vi er gamle, og sådan nogen som os, vi vil jo helst have det, som vi plejer!” siger hun med et smittende smil.

En klar afgrænsning er nødvendig

Ud over de syriske flygtninge, tilbyder lokalafdelingen i Haarby også lektiehjælp til børn, hvis familier er tilknyttet Røde Kors' familienetværk.

“Da vi startede op med lektiehjælp i år 2000, havde vi oprindeligt mange flygtninge fra Irak, men da det stilnede af, valgte vi også at invitere børn fra familienetværket ind. Det gjorde vi, både fordi forældrene efterspurgte hjælp, men også for at aktiviteten ikke skulle dø ud,” fortæller Lise Michaelsen.

Hun oplever en stor efterspørgsel på lektiehjælpen, men de har valgt at lave en klar afgrænsning på, hvem der kan få hjælpen.

“De fleste frivillige vil helst kun komme en gang om ugen. De har jo også andet at se til. Lige nu kommer jeg dog to

dage om ugen. Der var lige en ekstra elev, som jeg ikke kunne sige nej til,” siger aktivitetslederen.

Lektiehjælp handler også om tryghed

Både Lise Michaelsen og Karen Hjort har en fortid som lærere, og det faglige har været Karens motivation for at blive frivillig:

“Jeg ville gerne være en del af skolen igen, for jeg kan godt lide de faglige diskussioner. Men at være lektiehjælper handler også rigtig meget om at skabe tryghed for børnene.”

Og det har rigtig mange af børnene brug for i lektiecaféen.

“Her til morgen begyndte Mahmoud og Rudin pludselig at fortælle om deres flugt, og om hvem der var druknet undervejs. De har oplevet meget voldsomt og havde pludseligt behov for at fortælle om det, og så lytter man selvfølgelig,” fortæller Karen Hjort.

Haarby Skole: Lektiehjælperne er guld værd

Tine Teilman Andersen er bindeled mellem lektiehjælperne og Haarby Skole og meget tilfreds med de frivilliges indsats.

“Vi er rigtig glade for lektiehjælperne. Man skal jo huske på, at det er børn med udfordringer af forskellig slags. Derfor er det også virkelig guld værd for de her elever at få hjælp fra en fast voksen hver uge.”

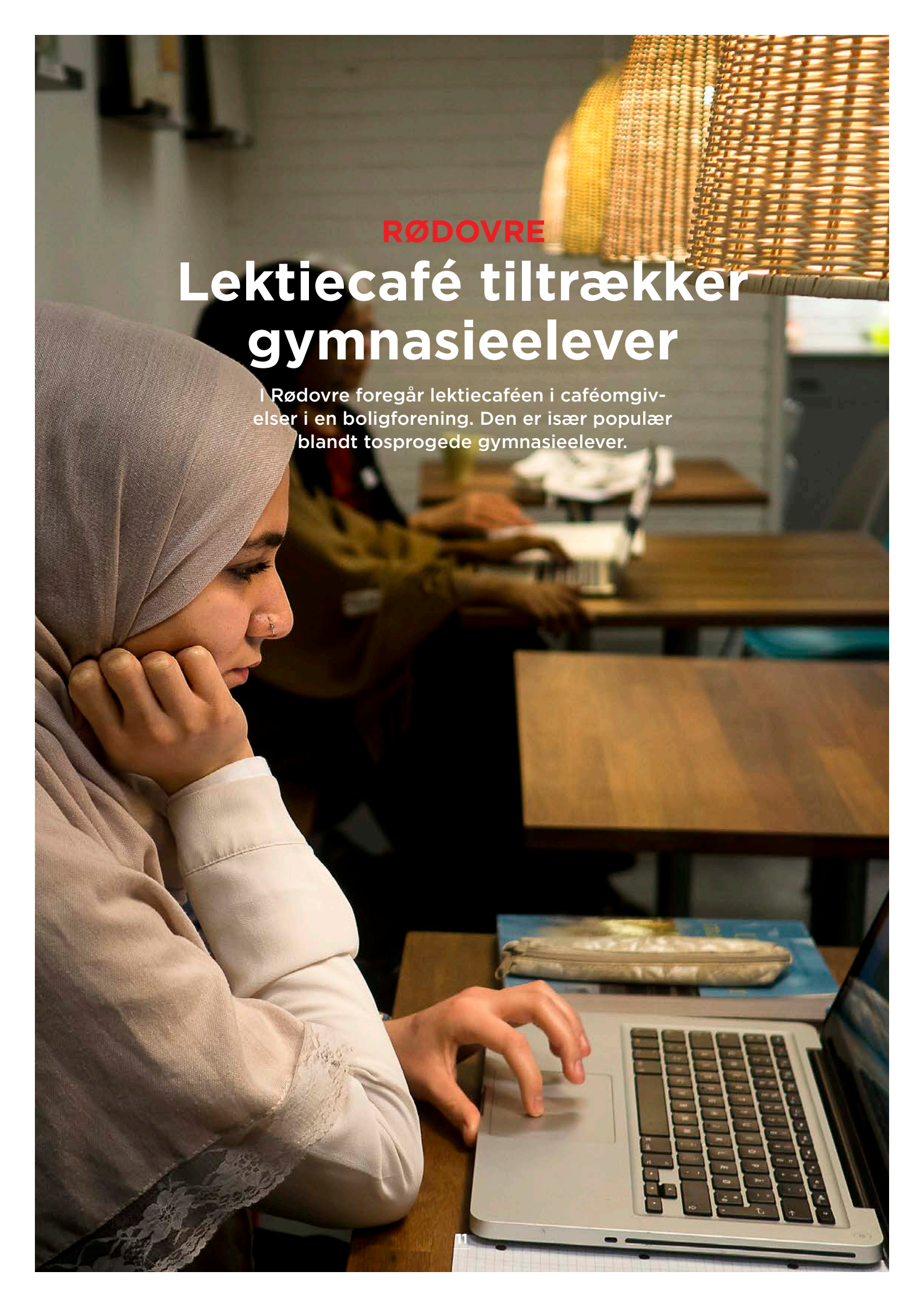
Efter folkeskolereformen kan hun også se, at lektiehjælpen fungerer bedre.

“Caféen var en fjern størrelse før folkeskolereformen, men nu hører lektiehjælperne, hvad der bliver gennemgået på klassen, så de ved præcis, hvad det er for en opgave, de skal hjælpe med. Så vi er faktisk endnu gladere

for lektiehjælperne efter reformen.”

Tines opgaver som bindeled:

- Mødes med de frivillige ved skoleårets start.
- Cafémøder med de frivillige, hvor de sammen med lærerne taler om den enkelte elevs behov.
- Praktisk information fra frivillige til skole og den anden vej.
- Inspiratør og vejleder for de frivillige (Tine er også læsevejleder og står for tosprogsundervisningen).
- Hjælp til sprogarbejde og til at finde materialer.
- Evaluering med de frivillige to gange om året.

A young woman wearing a light-colored hijab and a white long-sleeved top is sitting at a wooden table in a study cafe. She is looking down at a silver laptop, with her right hand on the trackpad and her left hand resting on her chin. The background is slightly blurred, showing other people at tables and a warm, woven lampshade hanging from the ceiling. The overall atmosphere is quiet and focused.

RØDOVRE

Lektiecafé tiltrækker gymnasieelever

I Rødovre foregår lektiecaféen i caféomgivelser i en boligforening. Den er især populær blandt tosprogede gymnasieelever.

Den første halve times tid efter lektiecaféen i det boligsociale område Kærene i Rødovre er åbnet, høres kun lektiehjælpernes stemmer, men så sker der noget. I små dryp kommer gymnasiepigler dryssende og kigger spørgende på gruppen af frivillige, som har slået ventetiden ihjel med en kop kaffe og snak om, hvad de har lavet den sidste uges tid, siden de har set hinanden sidst.

Det er tydeligt, at de frivillige nyder hinandens samvær, men måske er det også, fordi de ved, at når børnene og de unge kommer, så er der ikke mere tid til at snakke – i hvert fald ikke med de matematikkyndige frivillige Ellis Kristensen og Bodil Larsen.

Det er nemlig især hjælp til matematik på gymnasieniveau, som er efterspurgt i lektiecaféen.

“Der er rigtigt meget brug for hjælpen, og jeg har altid godt kunne lide at undervise,” smiler Ellis, der har undervist i matematik i gymnasiet, inden hun gik på pension.

Ved siden af hende sidder Mowahib Noor. Hun er 17 år og går i 2.g.

“Mine forældre kan ikke hjælpe med de her lektier, så da jeg hørte om det her sted fra en veninde, tænkte jeg, at jeg ville prøve det.”

FAKTA

Lektiehjælpen i Rødovre

- Foregår i en boligforenings lokaler onsdag fra klokken 14:30-17.00.
- Otte frivillige lektiehjælpere.
- Cirka 15-20 børn modtager hjælp. De fleste af dem er tosprogede. De yngste børn er næsten lige startet i skole, mens de ældste går i gymnasiet.
- Børnene kommer, fordi de har hørt om stedet fra venner og familie.
- De frivillige hjælper især folkeskoleeleverne med matematik og dansk, mens gymnasieeleverne især efterspørger hjælp i matematik, men man kan få hjælp i stort set alt – lige fra kemi til samfundsfag og sprogfag.

Mowahib sidder sammen med Ellis i en times tid, hvor spørgsmål som:

“Og hvad er x så lig med?” lyder det tålmodigt igen og igen fra lektiehjælperen.

Lektiecaféen gav studentereksamen

Ved siden af sidder Bodil Larsen. Hun har også læst matematik på universitetet – og som en sjov krølle på historien, så har hun i sin tid læst sammen med Ellis. Nu sidder de begge og lærer fra sig.

Bodil sidder med Miski Abdullah. Hun er kommet i lektiecaféen, siden hun gik i 3. klasse. Nu går hun i 2.g.

Miski kommer her cirka hver anden uge.

“De er gode til at hjælpe med matematikken. Det kan jeg ikke få hjælp til fra min far.”

Og Bodil nyder at hjælpe.

“Det holder hjernen i gang, og så er det godt at hjælpe dem på vej.”

Bodil har været frivillig i omkring syv år, og hun kan se, at der er behov for hjælpen, og at den er værdsat.

“Sidste år var der en af pigerne, som blev student. Hun sagde, at det aldrig var lykkedes, hvis det ikke var for lektiehjælpen – så føler man jo, at man gør en forskel.”

Ikke en varmetue

Selv om der efterhånden sidder en del unge og får hjælp, så hører man kun en lav summen fra cafébordene.

“Lektiecaféen er ikke en varmetue. Her bliver der primært lavet lektier. Der er selvfølgelig nogle, som bare

hygger sig og lader som om, de laver lektier. Så længe de ikke forstyrrer for meget, er det ok,” siger Anne Marie Gade.

Hun er aktivitetsleder – mest fordi én skulle være det. Hun synes egentlig, at de har en meget flad struktur i frivilligruppen. De har fx kun én nøgle til deling, og den sidste, der går, er den, der har nøglen til at låse op næste gang.

Anne Marie er lige blevet aktivitetsleder, men har været frivillig lektiehjælper i fire-fem år.

“Jeg var gået på efterløn og savnede kollegaer, og så ville jeg prøve at lave noget helt andet, end det jeg havde lavet hele mit arbejdsliv.”

Anne Marie er uddannet økonom.

“Jeg har aldrig haft lyst til at være pædagog eller lærer eller noget i den stil. Jeg er ikke den slags bedstemor, hvor det eneste saliggørende er at være sammen med børn. At være lektiehjælper handler for mig om at give noget videre – hvis jeg fx kan hjælpe et barn, så det bliver faglært i stedet for ufaglært som sine forældre.”

Anne Marie sætter sig ud i et mindre tilstødende lokale, hvor der bliver fniset lidt mere. Her er det nemlig folkeskolebørn, der får hjælp. To af dem er Josefine på 13 år og hendes lillebror Markus på 11 år.

Josefine fortæller, at de kommer her hver onsdag.

“Så får jeg nemlig lavet mine lektier. Det får jeg ikke

altid derhjemme. Og så er det faktisk også ret hyggeligt at komme her.”

Helmer: Det holder mig mentalt i live

Helmer Frederiksen er den eneste mandlige lektiehjælper, og han hjælper Hayat Muhamed, der går i 1.g. Hun har bøvlt med en samfundsfagsopgave, som læreren har bedt hende rette en del i. Helmer og Hayat taler om uligheder i indkomstfordelingen. Helmer er tydeligvis en garvet hjælper. Han spørger ind og opsummerer tålmodigt. De to sidder sammen i over en time, hvor de får helt styr på det, der er svært. Hayat skal aflevere opgaven igen inden klokken 22, så der er lidt pres på.

“At komme her, holder mig mentalt i live,” siger Helmer med et lille smil og fortæller, at han inden pensionering var gymnasielærer i geografi og biologi.

Og han kan mærke, at hans hjælp er værdsat.

“Jeg oplever, at mange af dem, der kommer for at få min hjælp, har forberedt sig til vores møder.”

Frivillighedens udfordringer

De lektiehjælpere, der kan hjælpe på gymnasieniveau, har travlt, men de frivillige, som kan hjælpe folkeskolelever sidder lidt og triller tommelfingre.

“Folkeskolereformen har gjort, at vi ikke har så mange børn som tidligere. Og mange af dem, der kommer for at få hjælp, kommer især for at få hjælp til matematik på gymnasieniveau,” fortæller aktivitetslederen.

De frivillige har forsøgt at få flere til at bruge lektiecaféen.

De har blandt andet sat opslag op i boligområdet, på Facebook og Røde Kors' hjemmeside.

“Og vi har fået lidt flere, men det er ikke mange,” lyder det fra Anne Marie Gade.

En af udfordringerne i lektiecaféen er faktisk frivillighed:

“Vi ved ikke noget om de børn, der kommer her, og sådan skal det være. De skal komme, fordi de har lyst. Omvendt, så ved vi også, at de, der kommer, ikke nødvendigvis er dem, der har mest brug for det.”

De frivillige har overvejet at bede lærerne om at opfordre elever, der har brug for hjælpen, men er gået fra den idé igen.

“Hvis vi beder lærerne om at henvise elever til os, så skal vi også melde, om de kommer eller ej. Og det vil vi ikke,” lyder det fra Anne Marie, der er i gang med at pakke sammen. Lektiecaféen lukker om lidt.

Ellis er også ved at lukke ned for matematikhjælpen.

“Jeg er simpelthen nødt til at gå til tiden i dag, for jeg får håndværkere derhjemme,” lyder det nærmest undskyldende fra hende.

Helmer er stadig i gang med at hjælpe, så han får nøglen og ansvaret for at komme først, når lektiecaféen om en uge igen åbner dørene og får matematiske ligninger til at give mening.

Boligforeningen i Rødovre: Godt, at de frivillige også kan hjælpe gymnasieelever

Susanne Mikkelsen er boligsocialkoordinator i Kærene/Bybjerget, som er et stort alment boligbyggeri i Rødovre. Det var boligforeningen, der i sin tid tog kontakt til Røde Kors:

“Vi oplevede, at der var rigtig mange børn med 2-kulturel baggrund, som ikke fik så meget hjælp til lektierne hjemmefra, og derfor opstod idéen om en lektiecafé.”

Lektiecaféen er over ti år gammel, og Susanne Mikkelsen er virkelig glad for aktiviteten.

“Det er en stor succes. Jeg tror, at en af forklaringerne er, at lektiehjælpen er trukket ud af skolen og i stedet foregår i et cafémiljø. Det betyder også meget, at der er så stor spredning på de frivillige – at de kan meget

forskelligt og kan dække helt op til gymnasiet. Der er virkelig et højt niveau.”

Den boligsociale indsats gør en del ud af frivilligpleje. En gang om året inviterer de alle de frivillige, der hjælper i området, med til en stor fest.

Boligforeningens opgaver

- Stille lokaler til rådighed.
- Praktisk hjælp med småting som fx et nyt skab.
- Kaffe og te.
- Hjælpe, hvis der er problemer med nogle af børnene eller de unge (meget sjældent).

GODE RÅD OM AT STARTE LEKTIEHJÆLP

HIRTSHALS

- Det er godt, hvis der er to af de frivillige om den praktiske del. Det vil sige, at aktivitetslederen har en 'med'-blæksprutte.
- Undgå klasselokaler! Find et sted på skolen, der signalerer fritid, og lav caféen der.
- Lav en fast struktur, som I følger hver gang.
- Navneskilte både til børn og voksne. Det giver identitet.
- Vent en måneds tid efter sommerferien med at starte caféen op. Børnene skal lige have lidt tid til at komme i gang med skolearbejdet.
- Slut caféen et par uger før sommerferien og en uges tid før jul. Børnene har kun ferie i hovedet.
- Lidt mad og drikke er godt!
- Husk at belønne alle frivillige fx med en æske chokolade til jul.
- Marker årets gang: Til jul slutter lektiehjælperne og børnene af med pakkespil, og inden sommerferien har de taget på en udflugt. Flere gange er turen gået til Fårup Sommerland. Udgifterne er blandt andet dækket af paragraf 18-midler og af den lokale Røde Kors-butik.

HAARBY

- Husk at holde fri. Vi har fredet fredag.
- Se hinanden uden for skoletid. Vi har flere sociale arrangementer om året kun for de frivillige.
- Du skal være glad for børn – det duer ikke at blive irriteret.
- Vær tålmodig – flygtningebørnene kan ikke tale med dig i starten, men man kan komme langt med fagter og smil.

RØDOVRE

- Frivillige skal have forskellige kompetencer.
- Navneskilte. P.t. er det kun de voksne, der bruger dem, men da der i en periode var mange børn, havde børnene også navneskilte.
- Lidt frugt, så børnene ikke går sukkerkolde.
- Markedsføring er vigtigt fx i lokalavisen eller på Facebook.
- Se hinanden uden for lektiecaféen et par gange om året.